

РЕШЕНИЕ

№ 1164

гр. София, 26.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.
като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20221110135313
по описа за 2022 година

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумите, както следва: 1 258,90 лв., представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско +“ за вреди на л. а. „...., модел „....., вследствие на ПТП от 16.01.2021 г., в т. ч. и сторени ликвидационни разноси за определяне на обезщетението в размер на 15 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 30.06.2022 г. до окончателното плащане, както и 67 лв., представляваща лихва за забава за периода от 17.12.2021 г. до 02.06.2022 г.

Ищецът ..... твърди, че по силата на договор за имуществена застраховка „Каско +“ е заплатил застрахователно обезщетение за причинени вреди на застрахования при него л. а. „...., модел „....., вследствие на ПТП от 16.01.2021 г., а именно: увреждане на предна дясна лята джанта. Поддържа, че ПТП-то е реализирано около 14:00 часа в гр. София при движение по ....“ с посока към бул. .... и на кръстовището с .... при попадане на автомобила в небезопасна и несигнализирана дупка, като отговорен за настъпването му е ответникът ....., тъй като пътят, по който се е движил увреденият автомобил, представлява част от общинската пътна мрежа и на основание чл. 31 от Закона за пътищата именно общината отговаря за поддържането му. Сочи, че във връзка с процесното ПТП е образувана щета № 44012132101624, по която е извършен оглед и е съставен опис, а на 17.06.2021 г. е определено и изплатено застрахователно обезщетение в размер на 1 243,90 лв. в полза на извършилия ремонта доверен сервиз – ....., като е сторил и ликвидационни разноси за определяне на обезщетението в размер на 15 лв. Заявява, че с регресна покана с изх. № 0-92-10234/13.08.2021 г., получена на 18.08.2021 г., ответникът е поканен да заплати процесната сума в общ размер на 1 258,90 лв., но в предоставения срок той не е направил това, поради което претендира същата, ведно с лихва за забава в размер на 67 лв., начислена за периода от 17.12.2021 г. до 02.06.2022 г. В открито съдебно заседание на 24.11.2022 г. ищецът изяснява, че след издаване на възлагателното писмо за ремонта на автомобила е констатирана невъзможност за поправяне на засегнатия детайл, поради което е издадено ново

възлагателно писмо за замяна на увредената джанта с нова, а старата му е върната с изричен протокол. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът .... е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете при твърдението, че не е доказано настъпването на процесното ПТП по описания в исковата молба начин, вследствие на което на застрахования при ищеца автомобил да са причинени вреди. Сочи, че не е доказано същият да е бил в изправно техническо състояние. Заявява, че липсва съставен протокол за ПТП, както и данни за уведомяване на полицията, което е в нарушение на чл. 2, ал. 2 от Наредба № Из-41/27.09.2021 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране на органите на Министерство на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд. Счита, че не се доказва точното място на настъпване на процесното ПТП, както и самото разположение на дупката върху платното за движение. Оспорва размерите на дупката, тъй като описаните от водача на автомобила такива са завишени. Оспорва причинната връзка между твърдяната дупка и вредите. Не оспорва заплащането на застрахователното обезщетение от ищеца. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иска с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД

Основателността на суброгационния иск с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД, респ. ангажирането на гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника се обуславя от доказване от ищеца на следните материални предпоставки (юридически факти): 1. наличие на застрахователно правоотношение между застрахователя – ищец и пострадалото лице досежно увреденото имущество; 2. плащане от застрахователя на дължимото застрахователно обезщетение за настъпилите вреди; 3. за увредения да е възникнало право на деликтно вземане срещу ответника, като в приложимата в настоящия случай хипотеза на чл. 49 ЗЗД следва да се установи противоправно поведение (бездействие) на работник или служител във връзка с работата, която ответникът му е възложил, без да е необходимо персоналният причинител да бъде установен; 4. настъпили вреди и причинна връзка между противоправното поведение и вредите; 5. размера на вредите. В настоящия случай, следва да се установи и дали ответникът е имал задължение да поддържа пътя и дали процесните вреди са в причинна връзка с това неизпълнение. Нормата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД установява оборима презумция за вина във всички случаи на непозволено увреждане.

С определение от 12.09.2022 г. съдът е отделил за безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че към 16.01.2021 г. по отношение на л. а. ...., модел „.....“ е била налице действаща застраховка „Каско +“ при ....., като в изпълнение на договорното си задължение ищецът е заплатил застрахователно обезщетение в размер на 1 243,90 лв. в полза на извършилия ремонта доверен сервиз – ....., като е сторил и ликвидационни разноски за определянето му в размер на 15 лв. Не се спори още относно настъпването на процесното ПТП на пътен участък, който е част от общинската пътна мрежа на ответника - .....

Нещо повече, посочените обстоятелства се установяват и от представените по делото писмени доказателства - застрахователна полица № 440120041000992/27.01.2020 г., уведомление за щета № 44012132101624, възлагателно писмо с изх. № 242265/20.01.2021 г., приемо-предавателен протокол от 10.03.2021 г., фактура № 2000085618/31.03.2021 г. и платежно нареждане за кредитен превод от 17.06.2021 г.

На следващо място, съдът намира, че по делото се установява както настъпването на застрахователно събитие – ПТП, представляващо покрит застрахователен риск по имуществена застраховка „Каско +“, така и начинът, по който е станало това, доколкото

данни в тази насока се извличат от уведомление за щета № 44012132101624/19.01.2021 г., отправено до ищеца ....., показанията на свидетеля Т. Л. Т., както и изводите на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, въз основа на които може да се направи обобщен извод, че същото е настъпило по следния механизъм: на 16.01.2021 г., около 14:00 часа, водачът на л. а. ....., модел ....., движейки се в .... по посока от .... към бул. .... и в района на кръстовището с .... самокатастрофира в несигнализирана и необезопасена дупка с размери 30/50 см., намираща се в средата на платното за движение, вследствие на което уврежда предна дясна лята джантата.

Най-напред в показанията си свидетелят Т. Т., който разказва свои лични възприятия за фактите от обективната действителност, доколкото е била водач на увредения автомобил, посочва, че движейки се по ..... по посока бул. .... на кръстовището с .... не успява да избегне необезопасена дупка на пътното платно с размери около 50 см. широчина и 30 см. дълбочина, намираща се непосредствено пред светофара в средата на кръстовището, при което предното колело на управлявания от него автомобил е попаднало в нея, вследствие на което са му причинени вреди – одраскване и вдлъбнатина на джантата. За съда не съществува основание да не кредитира показанията на разпитания свидетел, тъй като същият е трето за спора лице и не се явява заинтересован от изхода на делото, доколкото застрахователното обезщетение вече му е било изплатено след настъпване на застрахователното събитие – още на 17.06.2021 г. Нещо повече, по същия начин той е описал обстоятелствата около настъпване на инцидента и подавайки уведомлението за щета пред застрахователя-ищец на 19.01.2021 г., посочвайки, че управляваният от него автомобил е попаднал в дупка, вследствие на което е била увредена джантата му. Отделно от това, от заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза също се установява, че механизмът на произшествието от 16.01.2021 г. представлява попадане на процесния автомобил в несигнализирана и необозначена дупка на пътното платно с посочените от свидетеля Т. и от ищеца в обстоятелствената част на исковата му молба размери. Ето защо, съдът намира за неоснователни възраженията на ответника за липса на препятствие с твърдяните размери и на описаното от ищеца местоположение. Освен това, изрично експертът е описал констатираната щета по процесния автомобил, като е достигнал до извод, че тя съответства на приетия от него механизъм на настъпване на произшествието, поради което се намира в пряка причинно-следствена връзка с него. Следователно, при съвкупна преценка писмените доказателства по делото, показанията на разпитания свидетел и експертното заключение на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, както и при липсата на доказателства в различен смисъл, се налага извод за доказаност на твърдения от ищеца и описан в исковата молба механизъм на ПТП-то, както и начина на причиняване на вредата по застрахования при него автомобил. В случая, този извод на съда не се разколебава от факта, че настъпването на процесното ПТП не е документирано с протокол по чл. 2 от Наредба Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд. Това е така, тъй като на основание чл. 6, т. 4 от същата Наредба съставянето на протокол за ПТП, респ. уведомяването на органите на полицията не е било необходимо, доколкото се касае за вреда, която не е причинена от друго пътнo превозно средство и увреденият автомобил е имал възможност да продължи движението си на собствен ход. В подкрепа на последното обстоятелство е разказаното от свидетеля Т. Т., който изрично е посочил, че управляваният от него автомобил е бил снабден с „роад флаг“ гуми, съдържащи метални частици, поради което дори и при спукана гума той е могъл да продължи на собствен ход.

Съдът приема, че причината за настъпване на процесното ПТП безспорно се дължи на попадане на увредения автомобил в необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, доколкото този факт се потвърждава както от показанията на свидетеля Т., така и от подкрепящите ги изводи в констативната част от заключението по съдебно-

автотехническата експертиза относно причината за реализирането му. В същото време в подкрепа на твърдението на ответника, че към момента на настъпване на застрахователното събитие – 16.01.2021 г. л. а. рег. № СВ 5115 РМ не е бил технически изправен, не са ангажирани доказателства от негова страна, поради което и съдът намира същото за неоснователно. Нещо повече, от страна на ищеца е проведено насрещно доказване в обратния смисъл, тъй като видно от представеното свидетелство същият е преминал технически преглед, поради което няма основание да се приеме, че не е бил технически изправен. В допълнение следва да се отбележи, че по делото няма данни причината за настъпване на процесното ПТП да се дължи на проявила се техническа неизправност на автомобила, а не на попадането му в необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно. В същото време не се установява водачът на увредения автомобил също да е допринесъл за настъпване на вредата, тъй като няма данни автомобилът му да се е движил с превишена или несъобразена с пътните условия скорост, която да не му е позволила да забележи своевременно дупката върху пътното платно или да спре. Следва да се отбележи, че в дължимата грижа при управление на МПС не се включва изискване за знание за неравностите по пътя или презюмиране за наличие на такива. Необозначената и несигнализирана неравност не представлява предвидимо препятствие по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, за да е налице задължение за водача да избира скоростта така, че да може да спре. Отделно от посоченото, с отговора на исковата молба от страна на ответника не е наведено възражение за съпричиняване от страна на водача Т., като заявеното такова едва в хода на процеса след обявяване на доклада по делото за окончателен е несвоевременно.

Ето защо и съдът приема, че единствена техническа причина за настъпилото ПТП с материални увреждания по автомобила, е състоянието на пътя – наличието на необезопасена и несигнализирана дупка.

Между страните не се спори, че процесният пътен участък в гр. София, на който е настъпило процесното ПТП, представлява част от общинската пътна мрежа и като такъв за дейността по неговото управление, както и дейностите по изграждането, ремонтът и поддържането на общинските пътища съгласно чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП се осъществява от кмета на съответната община. Тези действия съгласно чл. 19, ал. 2 и § 1, т. 14 от ДР на ЗП включват действия по „осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение“. Пряко проявление на тези дейности, в съответствие с легалните им дефиниции, въведени с § 1, т. 14 от ДР на ЗП, е и дейността по поддържане на пътя в изправно състояние, незабавно сигнализиране за препятствията по него и тяхното отстраняване във възможно най-кратък срок – арг. чл. 167, ал. 1, изр. 1 от ЗДвП. Посочените дейности ответникът като юридическо лице реализира чрез служителите си или други лица, на които е възложил извършването им, като на основание чл. 49 ЗЗД носи обективна гаранционно-обезпечителна отговорност за причинените от тези лица вреди при и по повод изпълнението на възложената им работа, вследствие на техни виновни действия или бездействия. Установената дупка по пътното платно представлява „препятствие на пътя“ по смисъла на параграф 1, т. 19 ППЗДвП, тъй като нарушава целостта на пътното покритие и създава опасност за движението. Доколкото не се твърди, а и не се установи тази дупка е била обезопасена с нарочен пътен знак, който да указва на водачите да я заобиколят, за да продължат движението си – арг. от чл. 52, ал. 1 ППЗДвП, а и да е имало каквато и да е друга указателна табела или сигнализация, ответникът не е изпълнил задълженията си по чл. 30 ЗП и чл. 13 ЗДвП. По тези съображения съдът приема, че наличието на необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, вследствие на която са настъпили уврежданията по процесното МПС, е резултат от бездействието на длъжностните лица, на които ответникът е възложил изпълнението на указаните по-горе дейности. Натоварените с тези дейности лица не са извършили дължимите действия по своевременно привеждане на пътния участък на местопроизшествието в изправно състояние, като това тяхно бездействие по арг. от чл. 45, ал. 2 ЗЗД се презюмира да е виновно. Доколкото се установи, че в

причинна връзка с визираното противоправно поведение за собственика на увредения автомобил са настъпили вреди, то за същите спрямо него отговаря ответникът на деликтно основание – по чл. 49 ЗЗД, в качеството му на възложител.

Следователно, налице е основание за ангажиране на гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника по смисъла на чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД. Обхватът на регресното право на застрахователя – ищец по чл. 411 КЗ зависи от размера на застрахователното обезщетение, което той е платил на застрахования, както и от размера на обезщетението, което третото лице дължи на застрахования. Лицето, носещо деликтна отговорност, не може да бъде задължено да заплати на застрахователя повече отколкото дължи на застрахования. В този смисъл регресното вземане е в размер, който е равен на по-малката сума между платеното застрахователно обезщетение и дължимото деликтно обезщетение.

В случая, по въпроса в какъв размер е възникнало то, съдът съобразява съдебната практика, съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната пазарна стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие, като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката към Наредба № 24/08.03.2006 г. на КФН (отм.) (в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009г. на ВКС, I ТО; Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО). Съгласно заключението по съдебно-автотехническата експертиза необходимата стойност за възстановяване на щетите по л. а. „...“, модел „Джулия“, с рег. № СВ 5115 РМ, изчислена на база на средни пазарни цени към датата на ПТП, възлиза на 145,20 лв., като при разпита си вещото лице изяснява, че това е стойността за боядисване на увредения детайл. Съобразно уточненията, направени от процесуалния представител на ищеца в първото по делото открито съдебно заседание, а именно, че при предаването на автомобила в автосервиза за извършване на ремонт за отстраняване на щетите, произлезли от процесното ПТП, е констатирана необходимост увредената джантата да бъде заменена, поради което е издадено ново възлагателно писмо и джантата е била сменена с нова, а старата – върната на застрахователя, експертът изяснява, че при наличието на вдлъбнатина в джантата повредата не може да бъде отстранена само с боядисване, поради което се налага подмяната ѝ. Допълва, че в този случай стойността за отстраняване на тази щета по джантата се равнява изцяло на сумата, за която е издадена процесната фактура № 2000085618/31.03.2021 г., но само в случай, че се приеме, че МПС-то е в срок на гаранция, като обстоятелството дали застрахователят е получил обратно увреденият детайл няма да рефлектира върху нея. Допълвайки заключението си, вещото лице изяснява, че средната пазарна стойност за отстраняване на щетите по увредения автомобил в случай, че се приеме, че същият не е гаранционен, би била в размер на 1 235,26 лв., включваща стойността на труда за демонтаж и монтаж на джантата, както и нейната стойност. Съдът възприема заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, тъй като същото е отговорило изцяло на поставените задачи включително и при съобразяване на данните, отразени в допълнително ангажираните от ищеца в откритото съдебно заседание на 24.11.2022 г. писмени доказателства, удостоверяващи повторното възлагане отремонтирането на процесната щета.

В случая, с оглед показанията на свидетеля Т., възприел лично процесното ПТП и щетите, произлезли от него, съдът счита за доказано по делото обстоятелството, че вследствие на попадане на управлявания от него автомобила в необезопасена неравност на пътя /дупка/ в предната дясна джантата е имало вдлъбнатина. Ето защо, с оглед разясненията на вещото лице, дадени при изслушването му в открито съдебно заседание на 24.11.2022 г., съдът приема, че процесната джантата действително се е нуждаела от цялостна подмяна, а не само от пребоядисване. Независимо от това обаче, по делото не се установява дали към момента на настъпване на процесното ПТП увреденият автомобил е бил гаранционен или

не. При изслушването си изрично експертът е посочил, че същият е отремониран в официален сервиз, но в същото време към 16.01.2021 г. същият е бил на 3 години, 1 месец и 23 дни. От страна на ищеца не са представени доказателства, че към момента на настъпване на ПТП-то процесният автомобил е бил в рамките на гаранционен срок, респ., че отремонирането му е следвало да се извърши в официален сервиз, каквито изрични указания са му дадени с доклада по делото от 12.09.2022 г. Ето защо, съдът приема, че в случая действителният размер на причинената вреда възлиза на 1 235,26 лв., на колкото според вещото лице се равнява средната пазарна стойност за отстраняване на същата, но при съобразяване на необходимостта от цялостна подмяна на увредената джанта. На основание чл. 411, ал. 1, изр. 1 КЗ ищецът има право да получи и направените обичайни разходи във връзка с щетата. Съдът приема, че сумата от 15 лв. съставлява обичаен разход за приключване на застрахователната щета по смисъла на чл. 411, ал. 1 КЗ, поради което същата следва да се включи в общия размер на дължимата от ответника сума. Така общият размер на дълга възлиза на 1 250,26 лв., до който размер предявеният главен иск с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД следва да бъде уважен, като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 1 258,90 лв., или за размера от 8,64 лв.

Посочената по-горе сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 30.06.2022 г. до окончателното плащане.

По иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

За възникване на акцесорното вземане за лихва за забава е необходимо да се установи от ищеца наличието на следните материални предпоставки (юридически факти): 1. главен дълг; 2. изпадане на ответника в забава; 3. размера на обезщетението за забава.

В случая, при установяване съществуването на главното вземане, предмет на делото, в размер на 1 250,26 лв., за ищеца е възникнало и акцесорното такова, изразяващо се в парично обезщетение на причинените му вреди от неизпълнение от ответника в темпорално отношение на неговото задължение за заплащане на процесното регресно парично задължение. С оглед разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, изпадането на ответника в забава е обусловено от отправянето на покана и получаването на такава. Между страните не се спори, а и от представената по делото регресна претенция и разписка към нея се установява, че ответникът е получил покана за заплащане на процесната сума на 18.08.2021 г. Ето защо съдът намира, че .... е изпаднала в забава и дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, което определено по реда на чл. 162 ГПК за претендиращия период от 17.12.2021 г. до 02.06.2022 г. възлиза на сумата от 58,35 лв., до който размер предявеният акцесорен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да бъде уважен, като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 67 лв., или за размера от 8,65 лв.

По отговорността за разноските:

При този изход на спора – частична основателност на предявените иски, право на разноси има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъди сумата от 745,50 лв. – платена държавна такса, депозит за САТЕ, депозит за свидетел и адвокатско възнаграждение, чието реално заплащане съдът прие за доказано. Доколкото последното е в рамките на минималните размери, изчислени съобразно чл. 7, ал. 2, т. 2 от НМРАВ, съдът сче, че възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК е неоснователно. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъди сумата от 1,30 лв. - юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в минимален размер по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалния му представител, липсата на фактическа и правна сложност на делото, както и приключването му в едно открито съдебно заседание.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ....., БУЛСТАТ ... с адрес: .... да заплати на „ДЗ..... със седалище и адрес на управление: гр. ...., на основание чл. 411, ал. 1 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД, сумата от **1 250,26 лв.**, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско +“ за вреди на л. а. ...., модел ....., вследствие на ПТП от 16.01.2021 г., в т. ч. и сторени ликвидационни разноси за определяне на обезщетението в размер на 15 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 30.06.2022 г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от **58,35 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 17.12.2021 г. до 02.06.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД за разликата над уважения размер от 1 250,26 лв. до пълния предявен размер от 1 258,90 лв., или за размера от 8,64 лв., както и иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над уважения размер от 58,35 лв. до пълния предявен размер от 67 лв., или за размера от 8,65 лв.

ОСЪЖДА ....., БУЛСТАТ ... с адрес: .... да заплати на „ДЗ..... със седалище и адрес на управление: гр. ...., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **745,50 лв.**, представляваща разноси по делото.

ОСЪЖДА „ДЗ..... със седалище и адрес на управление: гр. ...., да заплати на ....., БУЛСТАТ ... с адрес: ...., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **1,30 лв.**, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____